

Sygn. akt: I C 547/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 14.000 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. L. kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie kwotę 941,21 zł (dziewięćset czterdzieści jeden złotych dwadzieścia jeden groszy) tytułem brakującej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych.

IV. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. L. kwotę 229,40 zł (dwieście dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Sygn. akt I C 547/14

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 2 lutego 2017 r.

Powódka A. L. pozwem z dnia 25.04.2014 r. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W., tytułem zadośćuczynienia kwoty 14.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.05.2012 r. do dnia zapłaty, kosztów postępowania oraz dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

Na uzasadnienie powyższego żądania podała, że w dniu 21.11.2011 r. doszło do kolizji drogowej, spowodowanej przez osobę posiadającą u pozwanego ubezpieczenie OC. W wyniku tej kolizji powódka doznała uszkodzenia ciała oraz rozstroju zdrowia, co zostało zgłoszone ubezpieczycielowi.

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, uznała roszczenie A. L., co do zasady i wypłaciła jej kwotę 4.000 zł.

Powódka w związku z tym zdarzeniem odczuwała silne bóle kręgosłupa oraz ograniczenia ruchowe i po czterech dniach zgłosiła się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w K.. Została skierowana na dalsze leczenie w poradni ortopedycznej oraz rehabilitacyjnej. Leczenie nie odniosło pożądanego skutku i po konsultacji w Szpitalu (...) w R. została zakwalifikowana do zabiegu – artroskopii stawu barkowego lewego. Również z uwagi na znaczny ból zażywała silne leki przeciwbólowe.

Przez okres 9-ciu miesięcy była niezdolna do pracy – zwolnienie lekarskie, a orzeczeniem z dnia 08.06.2012 r. przyznano jej zasiłek rehabilitacyjny na kolejne trzy miesiące.

Powyższe zdarzenie wpłynęło nie tylko na jej zdrowie fizyczne, ale również psychiczne. Odczuwa ciągle niepokój, lęk o przyszłość, efekty dalszego leczenia.

Wcześniej była osobą aktywną, zdrową, przed wypadkiem nigdy nie miała problemów z kręgosłupem, ani innych problemów ze zdrowiem.

Dochodzone roszczenie, zdaniem powódki jest w pełni uzasadnione, mając na uwadze zakres jej obrażeń, cierpienia, krzywdy i bólu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie pozwu, zasądzenia na swoją rzecz od powódki kosztów procesu oraz dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

Zarzucił, że przyznana powódce kwota w wysokości 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanego uszczerbku na zdrowiu, jaki doznała powódka, cierpienie fizycznych i psychicznych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 21.11.2011 r., w M. osoba posiadająca u pozwanego ubezpieczenie OC, nie wyhamowała i uderzyła w tył stojącego przed nim pojazdu, a ten pchnięty uderzył w stojący przed nim kolejny samochód (powódki).

Początkowo A. L. nie odczuwała skutków wypadku. Jednak z dnia na dzień czuła się coraz gorzej, nie pomagały jej środki bólowe. Na czwarty dzień po wypadku zgłosiła się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w K., gdzie przeprowadzono stosowne badania i skierowano ją do poradni ortopedycznej oraz rehabilitacyjnej. Mimo podjętego leczenia w dalszym ciągu ból nie ustępował. Był na tyle uciążliwy, że w codziennych czynnościach musiały pomagać jej osoby trzecie (mąż i matka). Zażywała silne leki przeciwbólowe. Z powodu urazu przebywała na zwolnieniu lekarskim przez dziewięć miesięcy, a decyzją z 08.06.2012 r. przyznano jej prawo do świadczeń rehabilitacyjnych na kolejne 3 miesiące.

Skutkiem wypadku w dniu 21.11.2011 r., jaki doznała A. L., był uraz kręgosłupa szyjnego, lędźwiowego i barku lewego.

Dowód :

1. akta szkodowe (płyta CD) – k. 96;
2. odpis dokumentacji medycznej – k. 14-40;
3. odpis decyzji z 08.06.2012 r. – k. 41;

4. odpis decyzji z 20.06.2012 r. – k. 42-43;

5. odpis zwolnień lekarskich – k. 44-64;

6. zeznania świadków :

- M. T. – k. 100-101,

- S. L. – k. 101;

7. zeznania powódki – k. 208;

Biegły neurolog L. J. (1) po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz stosownym wywiadzie z powódką stwierdził, że w następstwie doznanych obrażeń odczuwała bóle w barku lewym oraz w okolicy szyjnej i lędźwiowej kręgosłupa. Pod kątem neurologicznym nie stwierdził trwałego uszczerbku na zdrowiu, jak również dysfunkcji ruchowej kręgosłupa oraz objawów uszkodzenia obwodowego układu nerwowego.

Biegły ortopeda A. H. (1) na podstawie przeprowadzonego wywiadu, badania lekarskiego oraz dokumentacji medycznej ustalił, że obecnie u badanej brak jest dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, lędźwiowego i barku lewego. Urazy doznane przez powódkę w trakcie wypadku są określane mianem niskoenergetycznych, nie powodują długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Natomiast drugi biegły ortopeda A. P. (1) stwierdził, że A. L. w wyniku wypadku z dnia 21.11.2011 r. doznała trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W zakresie kręgosłupa w odcinkach szyjnym i piersiowym – długotrwały, w zakresie stawu barkowego – trwały. Ustalił wysokość uszczerbku, łącznie na 4 %.

Obrażenia powódki nie miały charakteru rozległego i poza niewielkim utrzymującym się do dziś ograniczeniem ruchomości lewego stawu barkowego, nie spowodowały istotnych szkód w jej organizmie. Również wskazał, że z przeprowadzonych u niej badań (RTG, rezonans magnetyczny, USG) nie wykazały zmian o charakterze pourazowym, a wyraźne były zmiany zwyrodnieniowe.

Dowód :

1. opinia biegłego L. J. – k. 108-110;

2. opinia uzupełniająca biegłego L. J. – k. 142-143;

3. opinia biegłego A. H. – k. 115;

4. opinia biegłego A. P. – k. 172-176;

5. opinia uzupełniająca biegłego A. P. – k. 189-190;

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 kc). W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, przyznając powódce w ramach postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł uważając, że w całości zaspokoił żądanie powódki w tym zakresie.

W przypadku naruszenia czynności narządu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc). Przepisy kodeksu cywilnego nie precyzują kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Na podstawie jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego i ustaleń doktryny wskazać należy, że są nimi:

rozmiar cierpień, ich intensywność, trwałość, nieodwracalność, przebieg leczenia i jego skuteczność, utrudnienia, jakie doznany uszczerbek powoduje w życiu codziennym (por. wyrok SN z dnia 4.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, z.4, poz. 71, wyrok SN z dnia 22.06.2006 r., II CK 392/04 LEX nr 177203). Zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Nie może być ono wygórowane i prowadzić do wzbogacenia się strony. Jednocześnie musi stanowić dla powoda realną wartość ekonomiczną, dostosowaną do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (np. wyrok SN z dnia 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, poz. 105, wyrok SN z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA z 1966, poz. 92).

Dowody z dokumentów nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich rzetelności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę.

Opinie biegłych L. J. (1), A. P. (1) są logiczne, fachowe, zbieżne i również zasługują na wiarę. Opinia biegłego A. H. (1), była dość lakoniczna, ale w części pokrywała się z ustaleniami drugiego biegłego ortopedy.

Zeznania świadka M. T. oraz powódki są logiczne, spójne i generalnie pokrywają się ze sobą i z dowodami z dokumentów i opinią biegłych. W zasadniczych kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma między nimi sprzeczności. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia na kwotę 7.000 zł, Sąd wziął pod uwagę fakt, że A. L. otrzymała już od strony pozwanej kwotę 4.000 zł. Przyznane jej zadośćuczynienie stanowić będzie pełną rekompensatę za doznaną krzywdę.

Kwota ta jest, bowiem dostosowana do negatywnych skutków, jakie powódka odczuwa do dnia dzisiejszego. Przede wszystkim z uwagi na fakt, że w życiu codziennym pojawiły się pewne ograniczenia, niemające miejsca przed wypadkiem, chociażby konieczność zmiany stanowiska pracy, tak by jak w najmniejszym stopniu obciążać kręgosłup, bark, niemożność pracy w ogródku, dźwiganie.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt II).

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 100 kpc.

Powódka w swoim żądaniu utrzymała się w 50 %. Na koszty postępowania złożyło się – opłata sądowa od pozwu w kwocie 700 zł, koszty opinii biegłych 1.641,21 zł, koszty zastępstwa procesowego powódki 1.217 zł i pozwanej 1.217 zł, łącznie 4.775,21 zł .

Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 2.617 zł (opłata sądowa od pozwu – 700 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych – 700 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 1.217 zł). Koszty zaś, jakie poniósł pozwany to 1.217 zł (wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa).

Mając powyższe na uwadze, zasądzono od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie kwotę 941,21 zł tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych (pkt III) oraz na rzecz powódki kwotę 229,40 zł, tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania (pkt IV).

Sędzia :

Z../

1. (...)

• (...)

• (...)

2. (...)